

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 58/2020-39,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-90/LE-VL17-D02-2020, žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal žádost nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Tímto rozhodnutím bylo dále rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 58/2020-39.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku se až na výjimku dále uvedenou svým obsahem doslova shoduje s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Ten stěžovatel odůvodňoval jednak tím, že v důsledku předání do Polska v dublinském řízení by byl bezprostředně ohrožen jeho život a zdraví, neboť podle aktuálních zpráv z českých médií je Polsko zemí nejvíce zasaženou pandemií onemocnění COVID-19 v Evropě, a jednak tím, že by mu nuceným vycestováním bylo znemožněno účinně uplatňovat jeho procesní práva. Nad rámec těchto tvrzení stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že v jeho případě jsou dány konkrétní individuální důvody pro setrvání na území ČR, neboť není osobně schopen využívat jakékoli moderní technologie, a nemůže tak komunikovat se svým zástupcem jinak než osobně. Navrhuje proto, aby byl odkladný účinek přiznán jak

vůči rozsudku krajského soudu, tak vůči napadenému rozhodnutí, v intencích usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 5 Azs 4/2017-23.

[4] Žalovaný uvedl, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Má za to, že stěžovatel neuvedl ve své žádosti žádné nové skutečnosti, které nemohl uplatnit ve své dřívější žádosti u krajského soudu, neuvedl, v čem konkrétně spočívá hrozba újmy na jeho právech a nedostál ani povinnosti svá tvrzení prokázat. Předání do jiného členského státu nepředstavuje v případě stěžovatele zásah takové intenzity, který by výkon jeho práva na spravedlivý proces zásadně eliminoval; krom toho Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasačních stížnostech zpravidla bez jednání. Z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že obecně vyjádřený zájem cizince na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Obecné tvrzení o tom, že stěžovatel může se zástupcem komunikovat pouze osobně, neobstojí. Institut mezinárodní ochrany je svou povahou výjimečný a nelze jej zaměňovat s jinými formami legalizace pobytu na území ČR.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle citovaného ustanovení soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.).

[7] Dále je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[8] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a podložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese břemeno tvrzení i důkazní. K tomu, aby mohl být kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, proto musí stěžovatel v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky

pokračování

rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[9] Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorňuje, že nynější návrh na přiznání odkladného účinku spočívá převážně v doslovném převzetí obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který stěžovatel, prostřednictvím stejného právního zástupce, podal ke krajskému soudu v listopadu roku 2020. Tento návrh přitom krajský soud zamítl usnesením ze dne 7. 12. 2020, č. j. 19 Az 58/2020-30.

[10] Ve vztahu k hrozbě spočívající v nakažení se virem označovaným jako SARS-CoV-2 v důsledku předání do Polska stěžovatel neuvedl oproti původní žádosti v řízení před krajským soudem nic dalšího. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že tvrzení o vysokém riziku nákazy onemocněním COVID-19 v Polsku a s ní souvisejícím nebezpečím pro zdraví, potažmo život stěžovatele, jsou ničím nepodložená a spekulativní. Pandemií uvedeného onemocnění je ve značné míře zasažena řada států Evropy včetně České republiky, není proto důvod v tomto mezi Polskem a Českou republikou jakkoli rozlišovat. Krom toho nelze očekávat, že by k transferu stěžovatele do Polska došlo v době, kdy by to z hlediska epidemiologické situace nebylo možné.

[11] Stěžovatel dále vyjádřil obavu z narušení svého práva na spravedlivý proces. I tato část návrhu na přiznání odkladného účinku však, jak výše uvedeno, doslova kopíruje pasáž předchozí žádosti podané ke krajskému soudu; tato pasáž nadto spočívá takřka výhradně z citací judikatury kasačního soudu, aniž by byly citované judikaturní závěry vztaženy na konkrétní případ stěžovatele. V této souvislosti proto postačí uvést, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“

[12] Tvrzení o tom, že stěžovatel neovládá žádné moderní komunikační technologie a není schopen se svým zástupcem komunikovat jinak než osobně, uplatnil stěžovatel až v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato tvrzení však nedoložil žádným důkazem. S ohledem na mladý věk stěžovatele a na to, že o své neschopnosti využívat současné prostředky komunikace na dálku musel zajisté vědět již v řízení před krajským soudem, považuje zdejší soud uvedenou argumentaci rovněž za nevěrohodnou, ba účelovou. Lze tak uzavřít, že stěžovatel neprokázal, že by mu bránila jakákoli překážka v tom, aby se z Polska spojil se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistil tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je v době rozvinutých informačních technologií, a tím spíše s ohledem na současnou epidemiologickou situaci, zcela běžný. Na danou věc se proto plně uplatní shora uvedený názor rozšířeného senátu.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní, jimiž by svůj návrh podepřel. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatele k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu